

Sakatlık Varsayımı

Telefondaki ses “Şu topal arkadaşın var ya, o arıyor.” diyince irkildim. Telefonu kapatacak gibi de oldum ama Mehmet’in sesi ahizeden yankılanmıştı.

“Alo, Sevil...” “Sen misin?”

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemedim. Söylenenleri duymazlıktan gelemedim ya! Artık yapamazdım. Artık değil...

“Benden başka topal arkadaşın yoksa benim.” diye, işi şakaya vurdum. Ne bileyim, onu da zor duruma sokmak olmazdı ki...

Duraksadı. İçimden yalvardım, ne olur beni teselli etmeye kalkışma, ne olur genel geçer lafları sıralama.

Ortalama bir cevap verdi: “Sen onun densizliğine bakma, iyidir hoştur da... Koca çenesiyle beyni arasında ilişki bazen kesiliveriyor...” Arkadan faks, telefon, klavye gibi büronun sesi duyuluyordu. Birisi de, galiba diğer avukat, koca çeneli sekreter kıza çıkışmakla meşguldü.

Aramıza sessizlik girdi. Hiç sevmem sessizlikleri. Bu arada içimde uyuyan kızıl başlı karayılan uyanıverdi. Çöreklediği yerden olanca heybetiyle doğrulup tısladı. Kafasında; benim için doktor hanım, kumral saçlı, orta boylu, yeşil gözlü veya Sevil Hanım gibi görüntüler yerine topal görüntüsü oluşmuşsa, bu sözün arasına ağzından kaçması da normal...

Tabii ki bunları Mehmet’e söylemedim. Bu sakatlık meselesinin ikinci kanunu olan umursamazlığı devreye soktum. “Boş ver, oluyor böyle şeyler, torba değil ki ağzını büzesin, sen canını sıkma. Ha ha ha...” diye konuyu geçiştirdim, o da razı oldu. Ama alındım. Keşke başka bir şeyler daha söylese, numaraları çevirirkenki ruh halimi yakalasam, boğazımdaki bu kekremsi tat kaybolsa, kuyruğuyla yüreğime “Pat! Pat!” vuran şu yılan uyusa, yok olabilse... Uyumuyor... Yok da olmuyor...

Gerçi, Mehmet’in söyleyeceği her hangi bir söz işe yarar mıydı? Mesela, “Topalsın ama güzelsin” dese, güzel miyim? “Topalsın ama benim için önemi yok, inan ki seni beğeniyorum...” dese, şu an ben kendimi hiç beğenmiyorum ki... Oysa birkaç saat önce, son görüştüğümüzde konuştuğumuz oyun için iki bilet aldığımda öyle miydim? Vallahi kendimi güzel hissediyordum... Güya bu gece onu tiyatroya davet edecektim. “Kasma... Topal olduğunu biliyorum, gözüm var, bu halinle de hoşuma gidiyorsun.” dese, gerçekten gözleri özel biri olarak görür müydü beni?

Biliyorum, o da biliyor, bu veya buna benzer sözlerin hiç işe yaramadığını... Hepsini tersinden anlardım. Zaten böyle sözler telefonda da söylenmez ki. Yüz yüze de söylenmez, sadece hissettirilir. Keşke şöyle dese: “Atla gel, çay içelim...” veya “Mülkiyeliler’de buluşalım, bir bira ısmarlayayım.” İşte bunlar işe yarayabilirdi.

Gözüm cihazlı ayağымda. Sağlam ayağımın yanında hepten çirkin, hepten eğretili görünüyordu, dün de bu böyle miydi, ya da yarım saat önce? Daha önce niye fark etmedim? Bütün gün bu halde etekle nasıl dolaşım? Midem kalktı. Hay Allah, gene mi? Çocukken, mahalleli veletler, “Topal, topal, Topala bak...” diye çevremde bağırmağa başlayınca, elime

kaptığım taşı onlara atmak için var gücümle çabalardım, netice genellikle koltuk değneklerimle kendimi yerde bulmam olurdu ya. İşte öyle zamanlarda, kızıl başlı yılanın kızıl gözleri pırıl pırıl parlar, kuyruğu bir pervane gibi döner, midem alt üst olur, nefes alamazdım. İşte o gözler, gene gelmişlerdi.

“Sen iyi misin Sevil?” diye soruyor Mehmet, sesinde bir tırmalama vardı ama ne? Beni merak mı ediyordu yoksa acıyor muydu? Galiba halime üzüldü.

“İyiyim, iyiyim.” dedim. Lafa nasıl devam etmeli? Kesinlikle onu tiyatroya davet edemem, şimdi bu durumda, gelemeyecekse, gelemem diyemezdi ki. Benim için fedakârlık yapıp, “Hayır” diyemeyebilirdi. Ne demeli, ne demeli...

“Sevil...”

“Buradayım, burada...” dedim. “Hal hatır da sormadık değil mi, senin sekreter maşallah rüzgâr gibi. Nasılsın? Cepten ulaşamadım da!” sesime biraz canlılık ve neşe katmıştım. Kızıl gözlü tehlikeli şekilde tısladı, gönül ipimi uzatıp başını okşadım. Ve ona, defalarca sorduğum soruyu tekrar sordum: Kuyruğun nerde bitiyor, gövden nerde başlıyor veya gövden nerde bitiyor, kuyruğun nerde başlıyor? Soruyla birlikte simsiyah kuyruğunu bir iki defa gönlümün kıyısında dolandırdı, ardından her zamanki cevabını verdi. Beni böyle varsayımlarla açıklayamazsın, ben bir bütünüm.

Evet, o bir bütündü, oysa benim zihnim parçalara ayrılmıştı. Zihnimin sol parçası, Mehmet’in: “İyiyim ya! Ne iyi ettin de aradın, kaç zamandır görüşmedik. Sesini duymak...” dediğini duyuyordu. Gene beynimin sol yanı, sessizlik olmasın diye: “Ya öyle oldu, bir fırsat çıkmadı ki görüşelim.” cevabını verdi.

Mehmet konuşmaya devam ediyordu: “İş güç işte, işler bugünlerde biraz yoğun da, duruşmadaydım, duymamışım. Sen neler yapıyorsun?”

“Bildiğin gibi, bende de iş güç, hastalar, ne olsun?” duraksadım. Oysa hayatım sadece işimden ibaret değildi ki... Son iki haftada oyun yazarının bir kaç kitabını okumuş, dönemle ilgili kendimce düşünceler geliştirmiştim. Oyun sonrası bunları Mehmet’e uzun uzun anlatmayı, kafamdakileri onunla tartışmayı planlıyordum. Derin bir nefes alıp devam ettim: “Ya Mehmet, aslında seni ince bir mesele için aradım, deminden beri aklımdan onu geçiriyorum da.”

“Neymiş bakalım, şu ince mesele?” sesine biraz neşe ve merak bulaşmıştı. Gülümsemesi bana kadar ulaştı.

Durumu kurtarmıştım. “Bizim kattaki FTR’ci var ya...”

“FTR?” duraksadı.

“Fizik tedavici, kocasıyla problemleri var da, boşanacak gibiler, seninle bir görüşse, belki yardımın dokunur diye düşündüm.”

“Tabii, tabii... Numaramı ver. Bakarız.” sesi yeniden ciddileşmişti.

...

...

Önümde duran bilete tıslayan kızıl gözlüyle baş başa kalmıştık. Ve defalarca sorduğum soruyu tekrar sordum: Sakatlık nerde başlar, söz nerde biter veya söz nerde başlar, sakatlık nerde biter? O her zamanki yanıtını verdi: Sakatlığı böyle varsayımlarla açıklayamazsın, o bir bütündür.

Mayıs 2012

Sofya Kurban

1967 doğumluyum. Hacettepe Üniversitesi İİBF Maliye Bölümünden 1993 yılında mezun oldum. 1996 yılından beri BOTAŞ'ta çalışmaktayım.

İlk yayımlanan öyküm, 2004 yılında Patika dergisinde yer alan "Hoşça Kal"dır. Daha sonraları Öykülerim Lacivert, Özgür Pencere, Karşın, Kum, Dünden Bugünden Edebiyat ve Özgür Edebiyat gibi dergilerinde yayımlandı.

2005 yılından beri Lacivert Öykü ve Şiir Dergisinin yayın kurulunda yer almaktayım.

"Göç" adlı öyküm 2010 Behiç Erkin öykü yarışmasında mansiyona değer görülürken, "Topal Kediye Nasıl Yazdım" adlı öyküm de Alt Kitap 2009 seçkisinde yer yer aldı.

Mart 2012 yılında, Göç adlı 19 öyküden oluşmuş öykü kitabım Phoenix yayınevi tarafından yayınlandı.